

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Županijski sud u Zagrebu, kao sud drugog stupnja, po sucu tog suda Ines Smoljan, sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja M. Đ. iz S., ..., OIB: ..., kojeg zastupa punomoćnik K. M., odvjetnik u Z., ..., protiv I. tuženika U. d.o.o., Z., ..., OIB: ..., kojeg zastupa punomoćnik Z. M., odvjetnik u Z., ... i II. tuženice V. R. iz Z., ..., OIB: ..., koju zastupa punomoćnica I. R., odvjetnica u Z., ..., radi isplate, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-104/13-11 od 29. travnja 2016., 13. ožujka 2018.

riješio je

I. Ukida se presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-104/13-11 od 29. travnja 2016. i predmet vraća istom sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

II. Odluka o troškovima postupka u povodu žalbe tužitelja M. Đ. ostavlja se za konačnu odluku.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja u toč. I. izreke odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na II. tuženicu V. R. za isplatu iznosa od 23.741,64 kn sa zateznim kamatama koje teku od 28. listopada 2010. do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka. U toč. II. izreke naloženo je tužitelju naknaditi II. tuženici troškove parničnog postupka u iznosu od 8.125,00 kn.

U odnosu na I. tuženika U. d.o.o. sud prvog stupnja je 29. travnja 2016. donio rješenje kojim je obustavio postupak u odnosu na I. tuženika budući da je brisan iz sudskog registra.

Protiv navedene presude žalbu je podnio tužitelj zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da sud drugog stupnja pobijanu presudu preinači, odnosno da je ukine u cijelosti i predmet vrati sudu prvog stupnja pred drugog suca pojedinca na ponovni postupak. Potražuje naknadu troškova sastavljanja žalbe.

Žalba je osnovana.

Predmet spora u ovom postupku je zahtjev tužitelja za isplatom bruto iznosa od 23.741,64 kn sa zateznim kamatama na ime četiri plaće iz 2009. godine (za kolovoz, rujan, listopad i studeni), a koje plaće je tužitelj ostvario kao radnik trgovačkog društva I. V. d.o.o. koje više ne postoji jer je u srpnju 2010. nad tim društvom bio otvoren stečajni postupak, a rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj Tt-14/16961-1 od 30. srpnja 2014. navedeno trgovačko društvo je brisano iz sudskog registra. Tužitelju su predmetne utužene tražbine priznate u stečajnom postupku koji se vodio nad njegovim bivšim poslodavcem kao tražbine prvog višeg isplatnog reda.

Tužitelj tijekom postupka navodi da mu je, prema odredbi čl. 133. st. 13. Zakona o radu ("Narodne novine" br. 149/09, 61/11, 82/12 i 73/13, u daljnjem tekstu: ZR), I. tuženik U. d.o.o. solidarno odgovoran s njegovim bivšim poslodavcem isplatiti plaće jer je, prema tvrdnji tužitelja, na I. tuženika preneseno poduzeće društva I. V. d.o.o. na način da je prenesena djelatnost društva I. V. d.o.o., da se društvo U. d.o.o. (koje posluje u istom poslovnom prostoru u kojemu je radilo društvo I. V. d.o.o. na adresi ...) bavi istom djelatnošću, da su radnici koji rade u društvu U. d.o.o. isti oni radnici koji su radili kod I. V. d.o.o. Prema mišljenju tužitelja, i II. tuženica V. R. je na temelju odredbi čl. 133. st. 15. ZR-a, čl. 10. st. 2., 3. i 4. Zakona o trgovačkim društvima i čl. 102. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05, 41/08, 125/11, u daljnjem tekstu: ZOO) također u obvezi ispuniti utuženu tražbinu budući da je bila direktorica društva I. V. d.o.o., da je izbjegavala ispuniti svoje obveze prema radnicima kroz osnivanje novih društava i uz ulaganje poduzeća u ta nova društva, da je obiteljski povezana s upravom U. d.o.o., koje je osnovano samo s ciljem da se na njega prenesu sredstva iz društva I. V. d.o.o. bez da se podmire obveze prema radnicima, da izvlači materijalnu korist od društva U. d.o.o., te je kao bivša odgovorna osoba društva I. V. d.o.o. izbjegavala ispuniti tražbine radnika (plaće).

Polazeći od sljedećih utvrđenja:

- da II. tuženica kao fizička osoba, nije bila poslodavac tužitelja koji je imao sklopljen ugovor o radu s pravnom osobom koja je bila društvo s ograničenom odgovornošću;
- da II. tuženica nije koristila društvo da bi oštetila vjerovnike, odnosno bivše radnike, a među njima i tužitelja;

- da II. tuženica nije osnivač I. tuženika kao pravne osobe;
- da navođenje obiteljskih odnosa II. tuženice nije u vezi s predmetom spora, kao ni priloženi ugovor o osiguranju tražbine zasnivanjem založenog prava na nekretnini od 11. listopada 2009., koji je sklopljen između T. Č. i V.-mil nekretnine d.o.o., kao ni priloženi zk-izvadci;

sud prvog stupnja je zaključio da nije utvrđena odgovornost II. tuženice u smislu odredbe čl. 102. ZOO-a, prema kojoj osoba na koju prijeđe na temelju ugovora neka imovinska cjelina (poduzeće) odgovara za dugove solidarno, ali samo do vrijednosti njezine aktive te da se u ovom slučaju nije radilo o prenošenju ugovora na novog poslodavca u smislu čl. 133. ZR-a. Također, nije utvrdio da bi II. tuženica, u smislu čl. 133. st. 15. ZR-a, zlonamjerno izbjegavala ispuniti obveze prema tužitelju. Stoga je sud prvog stupnja odbio tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na II. tuženicu.

Međutim, odlučujući o tužbenom zahtjevu sud prvog stupnja ne daje razloge zašto se u konkretnom predmetu ne radi o prijenosu ugovora o radu u smislu čl. 133. ZR-a, a na koji propust tužitelj u žalbi izričito ukazuje kada navodi da su „ispunjene sve zakonske pretpostavke za primjenu instituta prenošenja ugovora o radu na novog poslodavca, a da sud prvog stupnja nije obrazložio niti je dao ijedan razlog na kojem bi temeljio svoju odluku, pa da pobijana presuda nema razloga niti obrazloženja...“. Po ocjeni ovoga suda, to je li u konkretnom slučaju došlo do prijenosa poduzeća predstavlja odlučnu činjenicu, sve stoga što tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji upravo na odgovornosti II. tuženice za ispunjenje obveze isplate plaće, koja po tvrdnji tužitelja zlonamjerno izbjegava ispuniti svoje obveze. S obzirom da u pobijanoj presudi o odlučnim činjenicama nisu navedeni razlozi, time je sud prvog stupnja počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 96/08 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, u daljnjem tekstu: ZPP).

Ova činjenica je odlučna iz razloga što je odredbama čl. 133. ZR-a propisano da ako se statusnom promjenom ili pravnim poslom na novog poslodavca prenese poduzeće, dio poduzeća, gospodarska djelatnost ili dio gospodarske djelatnosti, a koji zadržava svoju gospodarsku cjelovitost, na novog se poslodavca prenose svi ugovori o radu radnika koji rade u poduzeću ili dijelu poduzeća koji je predmet prenošenja, odnosno koji su vezani za obavljanje gospodarske djelatnosti ili dijela gospodarske djelatnosti koja je predmet prenošenja (st. 1.), te da će nadležni sud, osobu koja prenošenjem poduzeća, dijela poduzeća, gospodarske djelatnosti ili dijela gospodarske djelatnosti ili na drugi način zlonamjerno izbjegava ispuniti svoje obveze prema radniku, na zahtjev radnika obvezati na ispunjenje njezinih obveza i u slučaju da ugovor o radu nije sklopljen s tom osobom (st. 15.).

Iz stanja spisa ovog predmeta proizlazi da je tužitelj svoje navode o tome da je došlo do prijenosa ugovora iz čl. 133. ZR-a s trgovačkog društva I. V. d.o.o. na U. d.o.o. temeljio na tome da su svi radnici društva I. V. d.o.o. ujedno i radnici društva U. d.o.o., a u svrhu dokazivanja te tvrdnje je na raspravi održanoj 4. travnja 2013. predložio da I. tuženik dostavi popis radnika koji kod njega rade od osnivanja društva, te na tvrdnjama da U. d.o.o. svoje poslovanje obavlja na istoj adresi (...) i u prostorijama gdje je svoje poslovanje obavljalo društvo I. V. d.o.o., a u svrhu dokazivanja tih tvrdnji tužitelj je također na navedenoj raspravi predložio da I. tuženik dostavi dokaz o pravnom temelju korištenja poslovnog prostora u Tužitelj je također tijekom postupka tvrdio da U. d.o.o. obavlja istu djelatnost kao i I. V. d.o.o. navodeći da je isto

vidljivo iz priloženih izvadaka iz sudskog registra, te da su osnivači i članovi društva U. d.o.o. u društvu I. V. d.o.o. obavljali rukovodeće funkcije, s time da je II. tuženica V. R. u društvu U. d.o.o. zaposlena kao savjetnik.

Tužitelj odgovornost II. tuženice temelji na činjenicama da je II. tuženica cjelokupno poduzeće trgovačkog društva I. V. d.o.o., dakle poduzeće kao organiziranu gospodarsku i pravnu cjelinu preko koje nositelji poduzeća djeluju na tržištu, prenijela na trgovačko društvo U. d.o.o. koje je 28. listopada 2009. osnovao izvanbračni drug II. tuženice, T. Č., a sve u svrhu izbjegavanja ispunjavanja obveza prema vjerovnicima društva I. V. d.o.o., odnosno u svrhu izbjegavanja podmirivanja plaća radnika za četiri mjeseca u 2009. godini. Tužitelj tvrdi da je (prije osnivanja društva U. d.o.o.) potpuno „isisano“ sve vrijedno iz društva I. V., prenesena je sva upotrebljiva informatička oprema za koju nije ništa plaćeno pa je nad društvom I. V. d.o.o. u srpnju 2010. otvoren stečaj.

Sud prvog stupnja nije izveo gore navedene predložene dokaze (osim što su u spis priloženi izvaci iz sudskog registra), a što je rezultiralo time da u prvostupanjskoj presudi nisu dani razlozi o odlučnoj činjenici je li došlo do prijenosa poduzeća uslijed faktičkog prijenosa bilo radnika, bilo djelatnosti, odnosno prijenosa imovine poduzeća I. V. d.o.o. na društvo U. d.o.o., a u kojem slučaju bi se moglo raditi o odgovornosti II. tuženice jer je nedvojbeno utvrđeno da se tužitelj, kao radnik I. V. d.o.o., nije uspio namiriti u stečajnom postupku iako je njegova tražbina bila uvrštena u prvi viši isplatni red.

Da bi II. tuženica odgovarala za obveze prema tužitelju u smislu odredbe čl. 133. st. 15. ZR-a, potrebno je utvrditi je li došlo do prijenosa poduzeća koji je izvršila II. tuženica kao ovlaštena osoba za zastupanje I. V. d.o.o., a iz kojeg razloga tužitelj nije mogao namiriti svoju tražbinu u stečajnom postupku.

Naime, do utvrđenja činjenice jesu li zadovoljeni uvjeti za prijenos organiziranog gospodarskog subjekta, odnosno prijenosa poduzeća potrebno je razmotriti sve činjenice, prvenstveno vrstu društva ili poduzeća, prenosi li se ili se ne prenosi materijalna imovina društva, poput zgrada i pokretne imovine, vrijednost nematerijalne imovine u vrijeme prijenosa, kao i je li novi poslodavac preuzeo većinu zaposlenika ili nije, te jesu li preneseni njegovi kupci. Ovo zbog toga, jer je Direktiva 77/187/EEZ od 14. veljače 1977. o usklađivanju prava država članica o zaštiti prava zaposlenika u slučaju prijenosa poduzeća ili pogona ili dijelova poduzeća ili pogona mjerodavna kad god, u kontekstu ugovornih veza, postoji promjena fizičke ili pravne osobe odgovorne za nastavak poduzeća i preuzimanje obveza poslodavca prema zaposlenicima društva. Stoga nema potrebe za bilo kakvom direktnom ugovornom vezom između prenositelja i preuzimatelja da bi ta direktiva bila mjerodavna: prijenos se može obaviti putem posredovanja treće strane poput vlasnika ili osobe koja povećava kapital.

Tužitelj odgovornost II. tuženice za utužene tražbine temelji upravo na navodima da je on, kao i ostali radnici društva I. V. d.o.o., nakon osnivanja društva U. d.o.o. nastavio raditi u tome društvu, da je prenesena materijalna imovina društva, da društvo U. d.o.o. posluje na istoj adresi na kojoj je poslovalo društvo I. V. d.o.o., da postoji subjektivna povezanost oba društva kroz upravljačku strukturu, a u žalbi tužitelj iznosi i da su na društvo U. d.o.o. preneseni i kupci društva I. V. d.o.o.

Kako sud prvog stupnja nije utvrdio odlučnu činjenicu je li došlo do prijenosa poduzeća I. V. d.o.o. na društvo U. d.o.o., pa time nije ni dao razloge o odlučnim činjenicama je li se na II. tuženicu primjenjuje odredba čl. 133. st. 15. ZR-a, a posljedično navedenom nije niti pravilno utvrdio je li II. tuženica u smislu prethodno navedene odredbe ZR-a u obvezi za isplatu utuženih tražbina, time je sud prvog stupnja u donošenju prvostupanjske presude počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a. Stoga je valjalo, na temelju odredbe čl. 369. st. 1. ZPP-a, prvostupanjsku presudu u cijelosti ukinuti i predmet vratiti istom sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. Nije udovoljeno neargumentiranom prijedlogu žalitelja da se postupi po odredbi čl. 371. ZPP-a.

U nastavku postupka sud prvog stupnja će provesti dokaze koji su stranke predložile, te će izvesti i druge dokaze koje će stranke eventualno predložiti u nastavku postupka, a nakon čega će na temelju potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja pravilnom primjenom materijalnog prava moći donijeti novu i na zakonu utemeljenu odluku.

Odluka o troškovima postupka u povodu žalbe tužitelja temelji se na odredbi čl. 166. st. 3. ZPP-a.

U odnosu na žalbu tužitelja kojom pobija rješenje suda prvog stupnja od 7. siječnja 2013. kojim je određeno razdvajanje postupka (koji se kod istog suda vodi pod poslovnim brojem Pr-2865/12 na način da se formiraju posebni spisi), valja reći da je takva žalba nedopuštena. Ovo stoga što se pobijano rješenje odnosi na upravljanje postupkom, a protiv takvog rješenja prema odredbi čl. 278. st. 2. ZPP-a nije dopuštena žalba.

U Zagrebu 13. ožujka 2018.

S u d a c:
Ines Smoljan, v.r.